

Evellei Kata
Kirajzolódom

1.
szép kék szerelmem eltörött
amikor megpróbáltam kivinni a kertbe
most honnan kerítsek másikat
ragyogok akár a hold a kutyák utánam ugatnak
ahogy az út végigsuhan
fölöttem
alattam
szétfut a víz a papíron
bármennyit is megyek immár
nem tudom kiegyenesíteni a földet

2.
unom az estét a meddő árnyéktalanságot
csak a lombok ne köszönnének be annyiszor
homlokráncolva íme már jön is
egy cseresznyefa gonosz tüskéi meredeznek
az éjszaka ujjai hiába sírnak most
mind az erősek jajgatnak hiába
most a fojtás ideje van velük együtt
örülök én is valljam csak be minden
erényemet leviszem
a kirakattól a pincébe csupán magamat hagyom
ott figyelni hátha történik valami

3.
isten fia (?) vagyok gyáva és szelíd
mégsem irtózom a halaktól
rokonok vagyunk ezért esszük egymást
végül is

Rajz

Holdfüst. Gesztenyehomlokú
éjfélfehérbe zárt sorok.
Az utcatükrön hangtalan
egy macskaárnyék átcsorog.

Vándorlás

Csak a madarak élnek örökké:
az izzó világ legmélyéből jönnek,
és hazatérnek a végtelenbe.

A mindenségtől szárnyakat kapunk,
hogy fejünk az eget súrolhassa.
S a föld, ez a hű öreg tenyér,
elkap, hogyha visszahullunk,
elkap, miután földobott.

